

Arrest

nr. 285 357 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 22 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOURI *loco* advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 30 mei 2020, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 9 juni 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 juli 2020 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker 20,6 jaar oud is met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.2. Op 22 september 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 23 september 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 09/06/2020
Overdracht CGVS: 01/10/2020

Er vond op 5 mei 2021, van 10u15 tot 14u40, een persoonlijk onderhoud plaats op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester Harrass was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren en getogen te zijn in Miakhel, Alingar district in de provincie Laghman. U bent Pashtoun en moslim. U heeft vier jongere broers en één jongere zus. Uw vader was leerkracht op de Sangere 1 school in Jiersai waar hij Pashtoun en godsdienst gaf. Hij was eveneens lid van de ouderenraad van uw dorp. Uw familie had ook velden waarop maïs en tarwe geteeld werd. U ging zes jaar naar de school waar uw vader les gaf en hielp met het bewerken van de velden.

Op een ochtend ging uw vader naar school om les te geven en kwam hij niet thuis. Jullie deden rondvraag naar uw vader in het dorp, waarop de dorpsouderen twee of drie dagen na zijn verdwijning naar de taliban gingen in Shingaran. Daar zagen zij uw vader en kwamen zij te weten dat hij ontvoerd werd door de taliban op beschuldiging van spionage. De taliban lieten weten dat ze uw vader niet zouden vrijlaten, maar dat hij door hen zou worden gedood. De taliban zeiden tevens tegen de dorpsouderen dat ze wilden dat u voor hen kwam vechten omdat u de plaats moest innemen van de martelaars die stierven door toedoen van uw vader. De dorpsouderen keerden terug naar het dorp en lichtten uw moeder en u in. Hierop bracht uw moeder u diezelfde dag naar het huis van uw oom F.(...) en kwam met hem overeen dat u het land moest verlaten.

Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk, kwam u op 5 juni 2020 aan in België. Op 6 juni diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Een dag nadat u naar uw oom ging, kwam de taliban naar uw huis om naar u te vragen, maar er was op dat moment niemand thuis. Jullie vernamen dit van andere dorpelingen. Sinds uw vertrek uit het land zijn de taliban tal van keren naar u komen informeren bij uw moeder, waarop zij hen zegt dat u er niet bent.

Na uw aankomst in België hoorde u van uw moeder dat uw vader gedood werd door de taliban. Zijn lichaam werd naar jullie huis gebracht en begraven. Na de dood van uw vader probeerden de taliban om uw broer, R.(...), te ontvoeren. Hierop stuurde uw moeder uw broer weg. Hij zou in Turkije of ergens anders zijn. Er is geen contact meer met uw broer.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u oppakken en doden omdat u voor hen op de vlucht sloeg.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming dient u volgende documenten in: een kopie van de taskara van uw vader en een verzendingsbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde dat u sinds uw aankomst in België last heeft van geheugenproblemen. U kon niet goed slapen, piekerde veel en vergat alles wat u leerde op school. U hebt vaak over die situatie gesproken met een sociaal assistent in het opvangcentrum. U werd voor die problemen echter nooit doorverwezen naar een arts en hebt die zelf ook niet bezocht (CGVS, p. 23-24). U kan de door u verklaarde geheugenproblemen dan ook niet staven met een medisch attest, waardoor de ernst van deze geheugenproblemen allerm minst aangetoond werd. Bovendien blijkt uit het verslag van het persoonlijk onderhoud dat u in staat was tot het afleggen van coherente verklaringen.

Gelet op wat voorafgaat is het CGVS dan ook van oordeel dat de elementen die voorliggen bezwaarlijk kunnen volstaan om te besluiten dat u werkelijk niet bij machte was om naar behoren aan de procedure deel te nemen. In de gegeven omstandigheden kan bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat uw

rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

U verklaarde dat de taliban wilde dat u voor hen kwam vechten omdat er heel wat talibanstrijders gedood werden door de spionage van uw vader (CGVS, p. 25). Het Commissariaat-generaal (CGVS) kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat u doorheen uw asielprocedure verklaringen hebt afgelegd die uw algemene geloofwaardigheid als verzoeker ernstig aantasten. Zo ondernam u een manifeste poging tot leeftijdsfraude. Tijdens uw aanmelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 9 juni 2020 verklaarde u namelijk te zijn geboren op 1 januari 2004 (zie registratie verzoek om internationale bescherming punt I). Uit het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd door de DVZ op 30 juni 2020, bleek dat u toen minstens 20,6 jaar was, met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dit is een verschil van ongeveer 4 jaar tussen uw leeftijd op basis van uw beweerde geboortedatum en uw werkelijke leeftijd. Tijdens uw interview op het CGVS verklaarde u opnieuw dat u geboren bent in 2004 (CGVS, p. 9). Het is duidelijk dat u geprobeerd hebt om de asielinstanties te misleiden over uw leeftijd en te doen geloven dat u minderjarig bent. Uw leeftijd is een essentieel element van uw identiteit en uw frauduleuze verklaringen doen daarom ook ernstige afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast kan er geen geloof gehecht worden aan de aanleiding van uw problemen, namelijk de bewering dat uw vader door de taliban beschuldigd werd van spionage. Het is namelijk hoogst onduidelijk waarom de taliban uw vader zouden beschuldigen van spionage. U verklaart hierover dat uw vader naar de provinciestad ging om zijn loon op te halen en daarom beschuldigd werd van spionage (CGVS, p. 25). Het is echter erg vreemd dat uw vader om deze reden beschuldigd werd van spionage door de taliban, terwijl zij uw vaders collega's ongemoeid lieten, hoewel zij ook naar de provinciehoofdstad gingen voor hun loon (CGVS, p. 25). U laat uitschijnen dat ook zijn functie binnen de ouderraad leidde tot de beschuldiging van spionage (CGVS, p. 25), maar ook deze verklaring is niet aannemelijk daar uw vader al jarenlang lid was van de ouderraad (CGVS, p. 27) en eveneens al twee of drie jaar zijn loon ging ophalen in de provinciehoofdstad (CGVS, p. 26). Dat uw vader plots beschuldigd zou worden van spionage en hierdoor zelfs ontvoerd en vermoord werd door de taliban, is dan ook weinig waarschijnlijk. Dit wordt bovendien nog bevestigd door uw verklaring dat uw vader nooit eerder in aanraking kwam met de taliban (CGVS, p. 26).

Bovendien is het erg opmerkelijk dat u nauwelijks enige concrete informatie kan vertellen over de manier waarop uw vader werd ontvoerd door de taliban. Wanneer u wordt gevraagd waar uw vader precies werd ontvoerd, geeft u aan dat hij vanuit de school werd ontvoerd. U wordt vervolgens verschillende keren gevraagd om meer te vertellen over de omstandigheden van de ontvoering van uw vader, maar komt niet verder dan de mededeling dat u daar toen zelf niet aanwezig was en dat jullie na het bezoek van de dorpsouderen aan de taliban hebben vernomen dat hij door de taliban was meegenomen (CGVS, p. 25-26). Uw beperkte kennis over die gebeurtenis doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vluchtmotief.

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat uw vader van spionage beschuldigd werd door de taliban, wordt verder bevestigd door uw eerste verklaring die u aflegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming (Vragenlijst niet-begeleide minderjarige vluchteling). Hier verklaarde u namelijk dat uw motief om naar België te immigreren was dat u problemen had met de taliban en dat zij wilden dat u een zelfmoordaanslag zou plegen, hetgeen u niet wilde doen (Vragenlijst niet-begeleide minderjarige vluchteling, p. 3). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt wat u zou moeten doen voor de taliban, stelt u eerst dat u het niet weet, om vervolgens te zeggen dat u mee zou moeten gaan strijden (CGVS, p. 30-31). Ermee geconfronteerd dat u eerder in uw asielprocedure verklaarde dat u een aanslag zou moeten plegen, komt u niet verder dan te stellen dat u dat nooit gezegd heeft. Dit is echter geen verschoningsgrond (CGVS, p. 30-31). Dat uw verklaringen over de motieven van uw vertrek uit Afghanistan dermate uiteenlopend zijn, zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig ondergraven wordt.

Ook uw verklaring dat de taliban wilden dat u voor hen zou komen vechten in de plaats van talibanstrijders die gedood werden door toedoen van de spionage-activiteiten van uw vader is niet aannemelijk gezien deze bewering eveneens voortvloeit uit reeds ongeloofwaardig geachte verklaringen over de problemen van uw vader met de taliban (CGVS, p. 25). Bijkomstig zou het erg vreemd zijn dat de taliban aan de dorpsouderen zeiden dat ze u zouden komen halen om met hen te strijden, om u vervolgens nog de tijd en ruimte geven om uw dorp te ontvluchten (CGVS, p. 25 en 30). Logischerwijs zouden zij met de dorpsouderen mee afzakken naar uw dorp om zo de daad bij het woord te voegen. Dat de taliban u nog de kans gaven om hen te ontlopen na een dergelijk dreigement, is opnieuw niet aannemelijk.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De kopie van de taskara van uw vader bewijst hoogstens de nationaliteit en herkomst van uw vader, hetgeen hier niet betwist wordt. Het verzendingsbewijs toont enkel aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan, wat evenmin ter discussie staat.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 5 mei 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is.

Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden in Afghanistan, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die er toe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)

Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan.

Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift

- In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/3 en 48/6 Vreemdelingenwet, in samenhang met een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Na een uiteenzetting van de motieven van de bestreden beslissing, licht verzoeker toe als volgt:

“2.

Verzoeker betwist zijn ongeloofwaardigheid, en meent alleszins dat het CGVS selectief is in zijn beoordeling.

Verweerder verwijst naar meerdere elementen om de ongeloofwaardigheid van verzoeker mee te staven:

2.1.

Verzoeker zou liegen over zijn leeftijd. Verweerder wijst er op dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat zijn leeftijd op 30.06.2020 al ouder was dan 18 jaar , met name 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Verweerder verwijt nu aan verzoeker dat deze bij zijn verhoor meedeelde dat hij “geboren is in 2004” (CGVS verhoor p. 9).

Dit kan allerm minst een indicatie zijn van ongeloofwaardigheid.

Verzoeker stelde immers ook dat hij het resultaat van het leeftijdsonderzoek aanvaardde, dat kalenders in Afghanistan niet worden gebruikt (blz. 8 CGVS verhoor) en dat zijn moeder hem heeft verteld dat hij 16 jaar is en dat zijn moeder ook de Afghaanse kalender niet kent (wat door verweerder niet wordt betwist), en dat hij nauwelijks naar school gegaan is.

Het is dus perfect mogelijk dat de verzoeker zich te goeder trouw vergiste door zijn onwetendheid (nauwelijks naar school) over de Afghaanse kalender toen hij zich minderjarig verklaarde bij aankomst in België.

Hoe dan ook wees de leeftijdstest blijkbaar uit dat verzoeker 20,4 jaar oud was, met een standaarddeviatie van twee jaar. Zodoende, als hij maar een half jaar jonger was geweest, dan was zijn minderjarigheid en verklaarde leeftijd wel aanvaard, en kon dit argument niet ontwikkeld worden door verweerder.

Tijdens zijn verhoor handelde verzoeker te goeder trouw en vermeldde hij het geboortjaar dat vermeld was op zijn bijlage 26, namelijk “2004” (CGVS verhoor p.9, bovenaan), en verklaarde hij dat na het medisch onderzoek een hogere leeftijd te hebben dan zijn opgegeven leeftijd.

Enige leugenachtigheid en poging tot leeftijdsfraude daaruit afleiden is een brug te ver.

2.2.

Verzoeker wordt in de beslissing ook geconfronteerd met vermeende tegenstrijdigheden tussen zijn verhoor bij het CGVS enerzijds, en de verklaringen die hij aflegde onmiddellijk na aankomst in België in de “verklaring niet begeleide minderjarige” anderzijds. Met name wordt gewezen op zijn verklaringen i.v.m. zijn vluchtmotief.

Verzoeker kan niet aanvaarden dat dit element thans wordt ingeroepen om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken, om volgende redenen:

a) Als juridisch vaststaat dat verzoeker meerderjarig is, kan geen rekening meer worden gehouden met de verklaringen die hij heeft afgelegd op de fiche “niet begeleide minderjarig vreemdelingen”. Deze laatste heeft immers geen waarde als hij als meerderjarige wordt beschouwd. Bovendien zou het een ongeoorloofd onderscheid uitmaken t.o.v. andere meerderjarige verzoekers van internationale bescherming die geen zo'n verhoor hebben afgelegd. Elk bijkomend verhoor biedt immers ruimte om tegenstrijdigheden te vinden tussen de verhoren.

b) Verzoeker blijft alleszins bij hetgeen hij in zijn latere verhoren (zowel bij DVZ als bij verweerder) heeft verklaard. Uit de samenlezing van deze verhoren blijkt immers geen tegenstrijdigheid.

c) Uit de fiche niet begeleide minderjarige vreemdelingen blijkt niet dat er voor verzoeker een tolk aanwezig was. Er staan alleszins geen verwijzingen op die refereren naar de aanwezigheid van een officiële tolk zodat, voor zover er al een tolk aanwezig was, het niet zeker is in welke context deze vertaling is gebeurd.

d) Uit dezelfde fiche blijkt evenmin dat verzoeker de kans heeft gehad om bij het einde van het verhoor de inhoud van de verklaring na te lezen (of voorgelezen te krijgen) en de mogelijkheid heeft gehad om correcties aan te brengen.

e) Verzoeker heeft de vragen uit deze fiche moeten beantwoorden onmiddellijk na zijn aankomst in België en dus nog voor hij de kans heeft gehad om met een advocaat te spreken die hem had kunnen voorlichten van zijn rechten en plichten in het kader van de procedure internationale bescherming.

Had hij dat wel gehad dan was hij beter geïnformeerd aan dit verhoor kunnen starten waardoor problemen zoals thans opgeworpen hadden kunnen worden vermeden.

f) De verklaringen van verzoeker in deze verklaring zijn zodanig beknopt geformuleerd dat er niet veel uit kan worden afgeleid. Bovendien wordt er in het Frans geantwoord op Nederlandstalige vragen. De verklaring over de vermeende zelfmoordaanslag moet worden afgeleid uit volgende passage:

[passage Fiche niet-begeleide minderjarige]

Het is slechts met zeer veel goede wil dat hierin het begrip “attentat suicide” kan worden gelezen. Het handschrift is volstrekt onduidelijk. In het verhoor sprak de PO overigens niet over een zelfmoordaanslag in deze context maar over een “bomaanslag” (blz. 31 gehoorverslag CGVS), hetgeen niet noodzakelijk hetzelfde is.

Bijgevolg is het oordeel dat verzoeker ongeloofwaardig is, kennelijk te streng. Verweerder schendt daarbij de materiële motiveringsplicht aangezien hij uit de aanwezige elementen in het administratief dossier niet de juiste conclusies trekt.

Om al deze redenen moet het grootste voorbehoud gemaakt worden bij de inhoud van deze verklaringen, en vraagt verzoeker alleszins uitdrukkelijk om er geen rekening mee te houden.

2.3.

Wat betreft de reden dat verzoekers vader verdacht werd van spionage stelt verweerder vooreerst dat het “hoogst onduidelijk (is) waarom de taliban uw vader zouden beschuldigen van spionage. U verklaart hierover dat uw vader naar de provinciestad ging om zijn loon op te halen en daarom beschuldigd werd van spionage. He tis echter erg vreemd dat uw vader om deze reden beschuldigd werd van spionage door de taliban terwijl zij uw vaders collega’s ongemoeid lieten, hoewel zij ook naar de provinciehoofdstad gingen voor hun loon.”

Verzoeker merkt op dat hij nooit expliciet het lerarenberoep van zijn vader gelinkt heeft aan de beschuldigingen door de taliban. Het is niet omdat verzoeker verklaard heeft dat zijn vader op school was op het moment van zijn ontvoering, dat er een causaliteit is tussen zijn beroep en de ontvoering.

Het is wel zo dat verzoeker op de “waarom-vraag” van verweerder linkte aan het feit dat zijn vader vaak in de stad kwam om zijn loon op te halen en omdat hij daar als raadslid moest zijn (blz. 25, in het antwoord van verzoeker luidt het dat zijn vader er ook ging als “Rah-lid” van de vergadering, wellicht wordt bedoeld raadslid, een andere betekenis ligt niet voor de hand). Iets verderop in het gehoor (blz. 27 bovenaan) luidt het echter:

[citaat Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 27]

Verzoeker maakt hierin duidelijk dat zijn vader van spionage beschuldigd werd omdat hij lid was van de zogenaamde “ouderenraad” van zijn dorp. Hij was immers niet alleen naar de stad gegaan om zijn loon op te halen, maar ook om overheidsgeld op te halen dat bedoeld was voor de bouw van een dam in zijn dorp en om “documenten te tekenen”. Met andere woorden kan hieruit afgeleid worden dat zijn vader vrij intensieve contacten had gehad met afgevaardigden van het toenmalige Afghaanse leger. Over de activiteiten van zijn vader in de ouderenraad en de steun van de overheid voor de bouw van een dam, vertelde verzoeker uitgebreid in zijn gehoor bij verweerder op blz. 13-14. Verweerder betwist ook geenszins de activiteiten van zijn vader in deze context.

Het is dan ook duidelijk op basis van een eenvoudige lezing van het gehoorverslag in zijn geheel, dat verzoekers vader beschuldigd werd van spionage omwille van zijn contacten met de overheid. Overigens verklaarde verzoeker ook op overtuigende wijze dat ook andere leden van de ouderenraad gevisieerd werden door de Taliban. (blz. 27 gehoorverslag)

Zijn verklaringen zijn in lijn met de inschattingen van UNCHR en EUAA, die rapporteren dat dorpsouderen wel vaker gezien worden als spionnen door de Taliban. Om die reden weerhouden UNHCR en EUAA deze dorpsouderen als personen een risicoprofiel in geval van terugkeer naar Afghanistan. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 luidt het:

[citaat <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>, p. 64]

In de UNHCR Eligibility Guidelines van 2018 wordt de groep van “dorpsouderen” dus ook uitdrukkelijk vermeld als risicoprofiel, en luidde het als volgt:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, p. 45]

Verzoeker wijst er verder op dat volgens de beschikbare landeninformatie over de periode kort voor verzoekers vertrek uit Afghanistan (in de veronderstelling dat verzoeker vertrok ongeveer twee jaar voor zijn verhoor bij verweerder zoals hij zelf aangeeft op blz. 9 van het gehoorverslag, dus in 2019), er inderdaad veel luchtaanvallen gesignaleerd werden uitgaand van het toenmalige Afghaanse regime tegen de gewapende opstandelingen, onder wie uiteraard in de eerste plaats de Taliban.

In het document EASO, Country of Origin Information Report - Afghanistan Security Situation –van juni 2019, luidt het over de provincie Laghman:

[citaat https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf, p. 203-204]

De stelling van verzoeker, in zijn vrij relaas op blz. 25, dat de Taliban veel militanten was verloren kort voor verzoekers vader werd ontvoerd, en meer bepaald dat de Taliban werden bestookt met luchtaanvallen, vindt dus ook bevestiging in objectieve landeninformatie.

Verweerders stelling dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader toen plots werd beschuldigd van spionage, terwijl zijn vader al jarenlang lid was van de ouderenraad, komt daarmee ook op losse schroeven te staan. Dat het net in die periode was dat verzoekers vader werd gevisieerd, komt juist omdat – zoals verzoeker in zijn vrije relaas aanbracht – de taliban effectief in die periode veel strijders had verloren door aanvallen vanwege de toenmalige Afghaanse overheid, dan wel de internationale coalitiekrachten.

Het komt aan verweerder toe, in het kader van de samenwerkingsplicht, die vertaald werd in het artikel 48/6 Vreemdelingenwet, om samen met verzoeker de feiten uit zijn vluchtrelaas te halen, om zo deze te kunnen evalueren in het licht van de beschikbare informatie.

Verweerder heeft beide onderdelen daarvan nagelaten: enerzijds heeft hij verzoeker niet geholpen om zijn feitenrelaas te helpen structureren, of alleszins nagelaten de pertinente feiten te distilleren uit zijn vluchtrelaas. Verzoekers vluchtrelaas was niet altijd zeer helder geformuleerd, maar uit de verschillende elementen die hij doorheen zijn verhoor vertelde, blijkt wel duidelijk dat zijn relaas juist kan zijn. Verweerder zag blijkbaar niet de belangrijkste lijn van zijn relaas, of liet na zijn verhoor grondig te herlezen om te begrijpen wat verzoeker echt bedoelde. Daarnaast is de vaststelling dat verweerder, zoals zijn praktijk wel vaker was voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban, zich in het verhoor vooral gefocust heeft op de herkomstcheck van verzoeker, kennelijk in het kader van een onderzoek (op dat ogenblik) naar de nood aan subsidiaire bescherming. Op de bladzijden 7 – 20 van zijn gehoor, gaat het immers bijna uitsluitend over vragen om te beoordelen of verzoeker werkelijk afkomstig was van het district Alingar in de provincie Laghman. Zijn vluchtrelaas wordt afgehaspeld op zeven bladzijden (van de in totaal 32). Verweerder heeft nagelaten om verzoeker in de diepte te verhoren over zijn werkelijke problemen en heeft dan bovendien, zoals hierboven besproken, uit dit relaas niet alle pertinente feiten correct kunnen distilleren.

Nu verweerders beleid erin bestaat om geen subsidiaire bescherming meer toe te kennen voor Afghanen, is het omvangrijkste deel van zijn verhoor (de herkomstcheck) grotendeels irrelevant geworden (of toch alleszins veel minder pertinent geworden). De consequentie daarvan is dat verzoeker slechts op basis van weinig informatie een beslissing moest nemen omtrent het al dan niet erkennen van verzoeker als vluchteling. In die context had verweerder verzoeker moeten uitnodigen voor een bijkomend verhoor om het vluchtrelaas scherper te stellen, zeker gelet op het feit dat de machtsovername door de Taliban zelf ook een vergroting van verzoekers risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan voor gevolg zou hebben.

Anderzijds heeft verweerder ook nagelaten om de informatie die verzoeker gaf te verifiëren aan de hand van objectieve landeninformatie uit Afghanistan. Nochtans is verweerder hiertoe veel beter geplaatst dan verzoeker. Uit de geciteerde informatie van hierboven bleek nochtans dat verzoekers relaas volledig strookt met de informatie die over Laghman bekend was in de periode dat verzoeker deze provincie verliet, zodat verweerder hieromtrent manifest in gebreke is gebleven.

Verweerder schendt dat ook het artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, in samenhang met de materiële motiveringsplicht, deze laatste norm aangezien hij niet de juiste conclusies trekt uit de landeninformatie waarover hij zelf ook beschikking heeft.

2.4.

Verweerder stelt daarnaast en als laatste element om zijn ongeloofwaardigheid te staven, dat verzoeker vaag is gebleven over de omstandigheden waarin zijn vader ontvoerd werd.

Het is onbegrijpelijk dat verweerder geen genoegen neemt met verzoekers antwoord dat hij hier niet veel over weet aangezien hij er zelf niet bij aanwezig was. Uit verzoekers relaas blijkt immers dat de dorpsouderen na hun gesprek met de taliban, waarop vernomen werd dat verzoekers vader effectief door hen was meegenomen, dit onmiddellijk rapporteerden aan verzoekers moeder, en dat deze verzoeker nog diezelfde dag naar het huis bracht van zijn oom, vanwaaruit verzoeker verder vluchtte om finaal in België internationale bescherming aan te vragen. Verzoeker heeft dus niet de tijd noch de mogelijkheid gehad om uitgebreid naar details te vragen aan betrokkenen (andere studenten, leraars, ...) die op de school aanwezig waren op dat moment. Hij heeft dit alleen vernomen van de dorpsouderen die dit bij hem thuis kwamen vertellen, zonder dat hij op dat moment vragen heeft kunnen stellen naar de precieze omstandigheden van de ontvoering. Verweerder heeft ook niet doorgevraagd wat de dorpsouderen precies kwamen rapporteren toen zij terugkwamen van de taliban. Het is dus niet mogelijk om dit in termen van het verzoekschrift uit te diepen, maar aannemelijk lijkt wel dat op dat moment niet werd gefocust op de details van de omstandigheden van de ontvoering, maar wel op wat de Taliban aan de dorpsouderen op dat moment hadden meegedeeld.

Dit verwijt aan verzoeker komt dus niet gegrond voor.

2.5.

Als conclusie bij het eerste middelonderdeel kan dus gesteld worden dat de aan verzoeker verweten ongeloofwaardigheid niet correct is.

Integendeel blijkt zoals aangegeven dat verzoekers verklaringen corresponderen met de objectieve landeninformatie die gekend is over de provincie en het district vanwaaruit verzoeker afkomstig is, en dat de tijdlijn bovendien ook kan kloppen.

Verweerder stelt dat de persoonlijke vrees voor rekrutering van verzoeker, niet geloofwaardig is, aangezien deze voortbouwt op het als ongeloofwaardig ingeschatte relaas van wat er met zijn vader is gebeurd. Dit argument vervalt echter, nu blijkt dat verzoekers verklaringen omtrent de vervolging van zijn vader juist zeer geloofwaardig zijn en hun bevestiging vinden in de geciteerde objectieve landeninformatie. Verzoeker wijst er op dat hij daardoor minstens om twee redenen een geloofwaardig risico op vervolging loopt.

Vooreerst wijzen de UNHCR Eligibility Guidelines van 2018 op het risico voor familieleden van personen die gelinkt worden aan het vroegere overheidsregime:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, p.48]

Hierin wordt dus bevestigd dat mensen als verzoeker het risico lopen op ontvoering door de taliban, exact ook hetgeen wat verzoeker had ingeroepen tijdens zijn gehoord.

Daarnaast wordt in dezelfde UNHCR Eligibility Guidelines verwezen naar het risico voor jongemannen om gerekruteerd te worden door gewapende groepen als de Taliban. Op blz. 52 e.v. luidt het:

[Ibid., p. 52 e.v.]

Verzoeker loopt dus zeker een geloofwaardig risico op vervolging door de Taliban om politieke redenen in geval van terugkeer naar Afghanistan, omdat hij wordt beschouwd als een tegenstander van de Taliban. Hij is dan ook vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet.

Indien uw Raad zou oordelen dat er, zelfs na de weerlegging van verzoekers ongeloofwaardigheid, nog onvoldoende duidelijkheid bestaat om te kunnen oordelen dat verzoeker effectief vluchteling is, dan dient de bestreden beslissing alleszins te worden vernietigd opdat verweerder verder onderzoek hiernaar kan doen.

Tweede middelonderdeel

1.

Het verhoor door verweerder (05.05.2021) dateert van vóór de machtsovername van taliban.

Verzoeker wijst er op dat situatie in het herkomstland sindsdien uiteraard veranderd is, en dat dit consequenties heeft voor het onderzoek naar de vraag of verzoeker vluchteling is in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

De situatie in Afghanistan is aanzienlijk gewijzigd aangezien de taliban in augustus 2021 de macht heeft overgenomen en de tot dan toe zittende regering heeft verdreven.

2.

Verzoeker wijst er op dat hij, mede door de lange duur van zijn procedure om internationale bescherming, intussen goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving, en het niet mogelijk acht voor hem om terug te keren naar de Afghaanse samenleving, waar thans strenge religieus-conservatieve regels gelden.

Verzoeker is een toonbeeld van integratie. Sinds 2020 tot heden is hij ingeschreven voor de Nederlands taallessen in CVO Crescendo (stuk 2).

Hij heeft een zeer open houding naar anderen en is geliefd bij degenen die hem kennen. Dat blijkt uit de brief die mevrouw E. V. (lerares Nederlands) schrijft (stuk 3):

“(…) Tijdens de zomermaanden bleef S.(…) ’s avonds Nederlands oefenen buiten de school en ging op zoek naar werk. Momenteel volgt S.(…) ’s avonds Nederlands en zit hij opnieuw bij mij in de les.

S.(…) werkt actief mee tijdens de lessen en blijft ook Nederlands spreken tijdens de pauze en na de les. Hij heeft een hele open houding naar anderen toe en is geliefd in de klas. S.(…) durft te spreken, legt graag contacten met andere mensen en gaat graag een gesprek aan.

Zijn Nederlands heb ik gedurende deze periode goed zien vooruit gaan. Hij heeft inmiddels een brede woordenschat en kan zich goed verstaanbaar maken. Hij heeft oog voor vormcorrectheid en een ijver om bij te leren.

Ik heb S.(…) leren kennen als een vriendelijke, beleefde en leergierige cursist. Hij valt goed in de groep en is vlot in omgang. Ook qua kleding en uiterlijk is hij goed geïntegreerd in onze westerse samenleving.

Volgens mij verdient hij de kans om een mooie en veilige toekomst uit te bouwen in ons land. “

Verzoeker was tewerkgesteld bij Culivair BV (stuk 4). Slechts door het initiële verlies van zijn attest van immatriculatie ingevolge de thans bestreden beslissing, moest hij even stoppen met zijn werk.

Zijn werkgever is zeer tevreden over zijn prestaties op de werkvloer en wil hem terug in dienst nemen wanneer zijn attest van immatriculatie vernieuwd wordt (stuk 4).

Gedurende 2,5 jaar heeft hij westerse normen en waarden eigen gemaakt. Verzoeker loopt rond met een westers kapsel en luistert naar populaire muziek. De gewoonte om elke dag naar de moskee te gaan is voorbij (ook al deed hij op het ogenblik van zijn verhoor nog mee aan de ramadan) en hij voelt zich niet langer verplicht om elke dag vroeg op te staan om te bidden. Verzoeker zal later ook nog enkele getuigenissen van vrienden toevoegen die bevestigen dat zijn levensstijl niet conservatief is.

3.

Verzoeker kreeg echter niet de kans en werd niet uitgenodigd voor een tweede verhoor om de impact van de machtsovername door de taliban op zijn persoonlijk of gezinsleven uit te leggen.

EASO formuleert dit in de meest recente Guidance Note Afghanistan, opgesteld na de machtsovername door de Taliban, zelf ook als een risicoprofiel, net gelet op deze machtsovername:

[citaat https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf]

EASO stelt dat dit een risico op vervolging kan vormen, en dat het op individuele wijze moet worden onderzocht:

[Ibid.]

Verweerder heeft zo'n onderzoek in casu in het geheel niet gevoerd. Verweerder negeerde het objectieve rapport (na de machtsovername) dienaangaande en nodigde verzoeker niet uit voor een nieuw verhoor, hoewel zijn vluchtmotief baseerde op problemen met de taliban. Verzoeker meent dat verweerder dit onderzoek concrete en op geïndividualiseerde wijze, gebruikmakend van de verschillende voor handen zijnde bronnen, moest doen en hem uitnodigen voor een nieuwe verhoor, zodat de beslissing op zijn minst moet worden vernietigd voor aanvullend onderzoek ter zake.

EASO stelt dat bovendien rekening moet worden gehouden met het feit dat de taliban sinds de machtsovername een grotere aanwezigheid hebben en een grotere capaciteit, waardoor het risico op vervolging vergroot is. Verweerder heeft deze vrees geenszins onderzocht zodat de bestreden beslissing ook om die reden op zijn minst moet worden vernietigd voor aanvullend onderzoek ter zake.

4.

Verzoeker wijst er op dat het beleid van de taliban erop gericht is economische migratie te tolereren en 'illegale' migratie naar het Westen te bestraffen. De taliban regering heeft verklaard dat het beperkingen oplegt aan Afghanen die het land willen verlaten en dat Afghanen verbiedt het land te verlaten, tenzij hun bestemming bekend is.

Bij zijn terugkeer zullen de taliban er onvermijdelijk achter komen dat verzoeker in het Westen heeft gewoond. Verzoeker heeft Afghanistan verlaten zonder op dat moment in het bezit te zijn van een Afgaans paspoort. De reisweg werd door verweerder niet in twijfel getrokken. Als verzoeker nu terug moet reizen naar Afghanistan, zal dit zijn met ofwel een Afgaans paspoort afgegeven door de ambassade in Brussel of met een laissez-passer (afgegeven door dezelfde ambassade in Brussel of door de Belgische overheid), die in ieder geval verraadde zijn verblijf in het Westen.

Indien verzoeker met het vliegtuig reist, zal zijn vliegticket ook een indicatie zijn van zijn verblijf in het Westen. Bij aankomst in de door de taliban gecontroleerde luchthaven in Kabul, is het eenvoudig voor de feitelijke autoriteiten om de herkomst van verzoeker te achterhalen.

Verzoeker die als 'verwesterd' wordt beschouwd, loopt dan ook het risico te worden bedreigd, gemarteld, afgeperst, ontvoerd of vermoord door de Taliban op grond van het feit dat hij westerse waarden heeft geïnternaliseerd of spion is geworden.

Nansen vzw stelt dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder meer 'verwesterde Afghanen' die al enige tijd in het buitenland wonen.

Ook verschillende andere rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de Taliban omwille van gepercipieerde verwestering. Er zijn heel wat voorbeelden van incidenten waarbij de Taliban terugkeerders heeft gearresteerd of vermoord. Het EASO-rapport "Afghan nationals perceived as 'Westernised'" verwijst bijvoorbeeld naar twee terugkeerders uit Australië die werden vermoord door de Taliban omwille van hun verblijf in een ongelovig land. F. Stahlmann (2019) heeft het dan weer over twee Afghanen die terugkeerden vanuit Duitsland en die werden gearresteerd en later mishandeld omdat ze ervan verdacht werden te werken voor 'de ongelovigen'. Ook het rapport van de Refugee Support Network heeft het bijvoorbeeld over een jonge terugkeerder uit Noorwegen die werd onthoofd door de Taliban omdat hij internationale papieren en een bankkaart bij zich had.

Enerzijds zorgt de gepercipieerde verwestering er duidelijk voor dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving. Anderzijds interneren jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoonten die fundamenteel zijn voor hun identiteit. Asylus beschouwt verwesterde Afghanen dan ook als 'targeted groups' door de Taliban.

Naast het risico op vervolging door de Taliban, lopen terugkerende Afghanen het risico slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap (art. 48/3, §2, lid 2, a) Vw). Zo stelt het rapport

van Asylus dat terugkeerders uit Europa gemakkelijk worden herkend en dat elke verandering, zoals bijvoorbeeld spreken meteen accent, afwijzing door de gemeenschap tot gevolg kan hebben.

UNHCR koppelt dit bovendien aan de (loutere) lange aanwezigheid van asielzoekers in het buitenland: “As the situation in Afghanistan remains fluid and uncertain, UNHCR calls on all countries to allow civilians fleeing Afghanistan access to their territories and to ensure respect for the principle of non-refoulement at all times. UNHCR notes the imperative to ensure that the right to seek asylum is not compromised, that borders are kept open and that people in need of international protection are not consigned to areas inside their country of origin that could potentially be dangerous. The same applies to those who were already in countries of asylum before the recent escalation of violence in Afghanistan.”

Ook de UNHCR Eligibility guidelines van 2018 vermelden dat terugkerende Afghanen gezien worden als ‘verwesterd’ als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging.

5.

Verzoeker ontwikkelde door tijdsverloop westerse levensstijl. Dit element die eigen is aan het profiel van verzoeker maakt dat hij ook een individueel risico op vervolging loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

In het arrest nr. 270 813 van 21 maart 2022 vernietigde uw Raad een weigeringsbeslissing van het CGVS. Uw Raad was van oordeel dat in het kader van een volgend verzoek verzoeker effectief de mogelijkheid moet krijgen om relevante elementen aan te brengen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en indien nodig kan dit door een nieuw verhoor. Een zitting bij de Raad is immers onvoldoende om verzoeker te kunnen horen hierover.

Met verwijzing naar het arrest van 13.10.2022 met nummer 278.701, publiceerde uw Raad op 20.10.2022 een bericht op zijn website met onder meer volgende inhoud:

[RvV 13 oktober 2022, nr. 278 701]

Welnu, verzoeker meent op basis van het voorgaande dat hij duidelijk heeft gemaakt dat de machtsovername van de Taliban wel degelijk een invloed heeft op zijn persoonlijke situatie zodat verweerder verplicht is verzoeker opnieuw uit te nodigen voor een ander verhoor, om te bepalen welke invloed de gewijzigde situatie in Afghanistan op verzoeker als individu zou kunnen hebben. Om die reden dient de bestreden beslissing minstens te worden vernietigd.”

- In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker licht toe als volgt:

“1.

UNHCR stelt in zijn meest recente Guidance Note on the Protection Needs of People Fleeing Afghanistan van februari 2022¹⁵, waar verweerder vreemd genoeg in het geheel niet naar verwijst, dat de situatie in Afghanistan momenteel nog steeds te onduidelijk is aangezien er veel minder informatie beschikbaar is dan voorheen, en dat er onvoldoende aanwijzingen zijn dat de situatie al gestabiliseerd is.

Daarom beveelt UNHCR aan om elke beslissing, ander dan de erkenning van de vluchtelingenstatus, op te schorten, tot er meer duidelijkheid is over de situatie in Afghanistan:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>]

Hoewel deze Guidance Note intussen al zes maanden oud is, blijft dit de meest gezaghebbende bron, die verweerder niet zomaar terzijde kan schuiven.

Aan de adviezen van UNHCR komt een belangrijk gewicht toe, aangezien het een objectieve en uiterst gezaghebbende internationale organisatie is. De herziene Procedurerichtlijn 16 bevat ook een relevante bepaling met betrekking tot informatie van UNHCR. Zo stelt artikel 10 lid 3 onder (b) specifiek dat bij de behandeling van een individueel verzoek om internationale bescherming er deugdelijk onderzoek moet worden gedaan dat steunt op nauwkeurige en actuele informatie afkomstig uit verschillende bronnen, waaronder UNHCR. Artikel 10 lid 3 onder (b) van de herziene Procedurerichtlijn werd niet omgezet in Belgische wetgeving en is daarom van directe toepassing nu deze bepaling onvoorwaardelijk en duidelijk is opgesteld. Verweerder toont echter niet aan rekening te hebben gehouden met het advies van UNHCR. Overigens, zelfs EUAA (voorheen EASO) erkent in de meest recente Country Guidance Afghanistan¹⁷ van april 2022, waar verweerder zelf ook naar verwijst in de bestreden beslissing, dat er nog maar weinig betrouwbare informatie over Afghanistan voorhanden is. Zo luidt het op blz. 131:

[citaat <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>]

En verder (blz. 119):

[Ibid.]

Nansen vzw merkt overigens op dat de recentere bronnen die verweerder hanteert om een tegengestelde conclusie te gebruiken in zijn meest recente COI focus, uiteindelijk veelal gebaseerd blijken te zijn op secundaire bronnen, die wellicht niet recentere zijn dan het advies van UNHCR:

[citaat <https://nansen-refugee.be/nl/2022/06/23/internationale-bescherming-afghanistan-het-belang-van-landeninformatie/>]

2.

Specifiek voor de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie¹⁹ van mei 2022 waar verweerder naar verwijst met de claim dat hij over zeer recente informatie beschikt over de regionale veiligheidssituatie in Afghanistan, wijst Nansen vzw in het voormelde rapport op volgende problemen bij de opmaak van deze COI Focus. Verzoeker neemt deze kritiek over en maakt ze tot de zijne:

[citaat

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf]

Verzoeker wijst er op dat er alleszins geen gedetailleerde analyse is gebeurd in de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in de provincie Laghman, waar verzoeker van afkomstig is.

Er is op dit ogenblik met andere woorden onvoldoende betrouwbare informatie voorhanden om met voldoende zekerheid te kunnen stellen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan geen risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.

Wat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan betreft stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 31 maart 2022 nr. 270 813 dat in tegenstelling tot de beperkte analyse van het CGVS, niet kan uitgesloten worden dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de Taliban.

Volgens de Raad zijn er indicaties van gedragingen van de Taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precaire socio-economische omstandigheden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft aan dat de bestaande rapporten uiterst zorgvuldig moeten worden gelezen, en met de nodige terughoudendheid.

Omwille van de veranderde situatie, kunnen verschillende instanties die voordien materiaal publiceerden over de situatie in Afghanistan niet meer naar behoren functioneren of functioneren ze niet meer. Het EASO COI rapport van januari 2022 benadrukt zelf dat het omwille van beperkte onderzoeksmogelijkheden enkel voorlopige bevindingen bevat over de huidige situatie.

Verweerder moet dit dus verder grondig onderzoeken, om te kunnen vaststellen of de huidige socio-economische en humanitaire situatie nu wel binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) Vw valt. Ook om deze reden blijkt dat verweerder op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie is gekomen dat verzoeker geen nood heeft aan subsidiaire bescherming, zodat deze beslissing op zijn minst moet worden vernietigd."

Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift een attest van inschrijving Nederlands CVO (stuk 2), een brief van de leerkracht Nederlands met een foto van verzoeker (stuk 3) en een brief van verzoekers werkgever (stuk 4).

2.1.2. In een aanvullende nota van 6 januari 2023 legt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van Cedoca van 13 september 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of Individuals" van augustus 2022;
- het EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022.

2.1.3. In een aanvullende nota van 13 januari 2023 die werd neergelegd ter terechtzitting voegt verzoeker volgende stukken:

- Brief van 9 januari 2023 (stuk 1);
- Brief van 12 januari 2023 (stuk 2);
- Brief van 28 oktober 2022 (stuk 3);
- Een fiche van CVO van 11 november 2020 en 14 juni 2021 (stuk 3);
- Een tewerkstellingsattest van 20 december 2022 en 11 januari 2023 (stuk 4);
- Referentiebrieven van onbepaalde datum, 20 oktober 2022, 22 oktober 2022 en 9 januari 2023 (stukken 5-15)

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker stelt dat indien hij zou zijn gehoord in een persoonlijk onderhoud met betrekking tot de machtsovername door de taliban, hij wel degelijk nieuwe elementen had kunnen geven waarom hij een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan. Vervolgens volhardt hij in zijn verklaringen dat hij wel degelijk problemen heeft gekend en zal hebben met de taliban bij terugkeer.

Zoals hoger reeds uiteengezet is de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht door verzoeker in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van de commissaris-generaal.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een “*de facto*”-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Verzoeker, die op 5 mei 2021 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, werd niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel

gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt in punt 2.2., is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet).

In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

2.4. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Eerst en vooral kan worden vastgesteld dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd. Waar verzoeker als verweer stelt dat kalenders in Afghanistan niet worden gebruikt, dat zijn moeder hem heeft verteld dat hij 16 jaar oud is, dat ook zijn moeder de Afghaanse kalender niet kent, dat hij nauwelijks naar school is gegaan en dat het perfect mogelijk is dat hij zich te goeder trouw vergiste door zijn onwetendheid over de Afghaanse kalender toen hij zich minderjarig verklaarde in België, is de Raad van mening dat dit verweer niet dienstig kan worden aanvaard. De Raad wijst erop dat verzoeker, ondanks het feit dat hij stelde het leeftijdsonderzoek te aanvaarden, bleef zeggen dat hij 16 jaar oud is (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 9). De commissaris-generaal mag uit het voorgaande wel degelijk afleiden dat het erop lijkt dat verzoeker doelbewust heeft getracht de Belgische asielinstellingen te misleiden door zich jonger voor te doen dan hij in werkelijkheid is. Dit gedrag tast de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen al bij voorbaat ernstig aan. Waar verzoeker nog aanvoert dat er een standaarddeviatie op het leeftijdsonderzoek is van twee jaar, zodat, als verzoeker maar een half jaar jonger was geweest, zijn minderjarigheid en verklaarde leeftijd wel aanvaard zou zijn geweest en dat het dus een brug te ver is dat de commissaris-generaal hieruit een poging tot leeftijdsfraude afleidt, benadrukt de Raad dat verzoeker de mogelijkheid had de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie aangaande het leeftijdsonderzoek aan te vechten bij de Raad van State. De Raad merkt op dat verzoeker thans in onderhavige procedure geen bewijs voorlegt dat dergelijk beroep is ingediend. Voor de Raad staat de beslissing van de Dienst Voogdij die is genomen ten aanzien van verzoeker dan ook vast. Het feit dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker 20,4 jaar oud is met een standaarddeviatie van 2 jaar toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat verzoeker 16 jaar oud zou zijn, zoals hij aanvankelijk verklaarde.

Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker in België nog een FedEx zending krijgt van zijn vader, met daarin diens taskara. De afzender die wordt vermeld op de envelop is immers verzoekers vader. Deze gang van zaken is volstrekt ongeloofwaardig wanneer verzoekers vader werd gevangen genomen door de taliban en nooit meer werd vrijgelaten sinds verzoekers vertrek uit Afghanistan tot hij werd gedood (Documenten, stuk 6; Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 28).

Verzoeker voert aan dat de tegenstrijdige elementen tussen zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal en de verklaringen die aflegde in de fiche "*niet begeleide minderjarige vreemdeling*" over zijn vluchtmotief niet kunnen worden ingeroepen om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Verzoekers betoog dat als juridisch vaststaat dat hij meerderjarig is, geen rekening meer kan worden gehouden met de verklaringen die hij heeft afgelegd op de fiche "*niet begeleide minderjarig*".

vreemdelingen”, houdt echter geen steek. Er is geen enkele normatieve bepaling – en verzoeker duidt geen dergelijke bepaling aan – waaruit zou blijken dat de verklaringen die een persoon die bij binnenkomst in België voorhoudt minderjarig te zijn laat optekenen in de registratiefiche nietig zouden zijn of geen waarde meer zouden hebben wanneer komt vast te staan dat deze persoon op dat ogenblik niet minderjarig was en bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd. Voorts wordt niet ingezien in welk opzicht er een ongeoorloofd onderscheid zou zijn ten opzichte van andere meerderjarige verzoekers om internationale bescherming die geen zo'n interview hebben afgelegd. Een dergelijk gehoor is er geenszins op gericht om extra tegenstrijdigheden te kunnen vinden, doch wel op het onmiddellijk meedelen van de aanwezigheid van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling op het grondgebied of aan de grens aan de dienst Voogdij en aan de Dienst Vreemdelingenzaken (zie de Omzendbrief van 8 mei 2015 betreffende de signalementfiche van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen en hun tenlasteneming). Zo hierdoor toch dergelijke tegenstrijdige verklaringen aan het licht komen, zoals *in casu*, dan is dit overigens te wijten aan de leugenachtige verklaringen van de verzoeker zelf, die zich bij aankomst in het Rijk ten onrechte als minderjarige heeft voorgedaan. Door te blijven bij wat hij in zijn latere interviews (zowel bij de Dienst Vreemdelingenzake als bij het Commissariaat-generaal) heeft verklaard, blijft verzoeker steken in een herhaling van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat de loutere volharding in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft. Waar verzoeker verder stelt dat niet blijkt uit de fiche “*niet begeleide minderjarige vreemdeling*” dat er een tolk aanwezig was of dat er geen verwijzingen opstaan die refereren naar de aanwezigheid van een tolk zodat, voor zover er al een tolk aanwezig was, het niet zeker is in welke context deze vertaling is gebeurd, wijst de Raad erop dat het document “*Registrierung Verzoek om Internationale Beschermung (VIB)*” en het document “*Déclaration dans le cadre d'une demande de protection internationale en Belgique*”, deze fiche voorafgaan en er melding wordt gemaakt van de ambtenaar en de tolk met een tolknummer. Verzoeker kon dus nagaan wie er voor hem getolkt heeft en of dit een officiële tolk is. Noch uit de fiche, noch uit de eraan voorafgaande documenten bij vernoemde fiche kan blijken dat verzoeker enig bezwaar heeft gemaakt tegen de tolk Pashtou die hem bijstond. Dat verzoeker de vragen uit deze fiche heeft moeten beantwoorden, nog voor hij de kans heeft gehad om met een advocaat te spreken die hem had kunnen voorlichten van zijn rechten en plichten in het kader van de procedure internationale bescherming, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij ook zonder (informatie van) zijn advocaat waarachtige verklaringen aflegt over zijn problemen en netwerk in zijn land van herkomst en over andere relevante elementen. Bovendien werd verzoeker tijdens zijn interview bij het Commissariaat-generaal vergezeld van een advocaat. Waar verzoeker stelt dat er uit dezelfde fiche evenmin blijkt dat hij de kans heeft gehad om op het einde van het verhoor de inhoud van de verklaring na te lezen (of voorgelezen te krijgen), noch de mogelijkheid heeft gehad om correcties aan te brengen, terwijl zijn verklaringen zodanig beknopt zijn geformuleerd dat er niet veel uit kan worden afgeleid, wijst de Raad erop dat indien verzoeker wenst aan te tonen dat hetgeen neergeschreven staat in de registratiefiche niet overeenstemt met zijn werkelijke gezegden, het hem vrijstaat om dit te doen. Hij dient dit echter te doen aan de hand van concrete en pertinente gegevens en het volstaat geenszins om op algemene wijze te beweren dat dit niet zo zou zijn. Verzoeker slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete en pertinente gegevens aan te voeren. Verzoekers betoog is op zich niet van aard om aan te tonen dat de weergave van zijn verklaringen in deze fiche onjuist zou zijn. Dit klemmt des te meer daar de gegevens betreffende verzoekers identiteit, zijn familie evenals zijn reisweg overeenstemmen met zijn verklaringen die hij later aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal. Waar verzoeker nog stelt dat zijn verklaringen zodanig beknopt zijn geformuleerd dat er niet veel uit kan worden afgeleid en dat bovendien in het Frans wordt geantwoord op Nederlandstalige vragen, dat slechts met zeer veel goede wil hierin het begrip “*attentat suicide*” kan worden gelezen, dat het handschrift volstrekt onduidelijk is en dat in persoonlijk onderhoud niet werd gesproken over een zelfmoordaanslag in deze context maar over een “*bomaanslag*” wat niet noodzakelijk hetzelfde is, benadrukt de Raad dat verzoekers verklaringen in de fiche, in tegenstelling tot wat hij aanvoert, voldoende duidelijk zijn geformuleerd om hieruit de aangehaalde tegenstrijdigheden met zijn latere verklaringen af te leiden. Waar verzoeker aanvoert dat hij sprak over een “*bomaanslag*” en niet over een “*zelfmoordaanslag*”, wijst de Raad erop dat zijn verklaringen bij zijn registratie elke verwijzing naar de problemen die zijn vader ondervond en die aan de basis lagen van zijn vertrek uit Afghanistan niet worden vermeld en aldus niet overeenkomen met zijn latere asielmotieven.

Waar verzoeker uitgebreid uiteenzet dat zijn vader van spionage beschuldigd werd omdat hij lid was van de zogenaamde “*ouderenraad*” van zijn dorp en dat hij niet alleen naar de stad was gegaan om zijn loon op te halen, maar ook om overheidsgeld op te halen dat bedoeld was voor de bouw van een dam in zijn dorp en om “*documenten te tekenen*” en dat verzoeker een geloofwaardig risico loopt omdat hij een familielid is van een persoon die gelinkt wordt aan het vroegere overheidsregime, is de Raad van mening dat verzoeker met dit betoog geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing

dat verzoeker zo goed als niets bleek te weten over de manier waarop zijn vader werd ontvoerd door de taliban. Verzoekers beperkte kennis over dergelijke ingrijpende gebeurtenis doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vluchtmotief. Verder wijst de Raad nogmaals op de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker heeft afgelegd in de registratiefiche “niet-begeleide minderjarige vreemdeling”, waarin verzoeker stelde dat zijn motief om naar België te immigreren was dat hij problemen had met de taliban en dat zij wilden dat hij een zelfmoordaanslag zou plegen, terwijl verzoeker in het persoonlijk onderhoud, wanneer hij met deze verklaring werd geconfronteerd, zegt dat hij dit nooit gezegd heeft. Verzoekers tegenstrijdige en vage verklaringen, samen genomen met het feit dat verzoeker geen enkel document ter staving van de activiteiten van zijn vader neerlegt, vormen een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. Het is immers aan verzoeker om zo spoedig mogelijk alle relevante elementen ter staving van zijn verzoek aan te brengen. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“Daarnaast kan er geen geloof gehecht worden aan de aanleiding van uw problemen, namelijk de bewering dat uw vader door de taliban beschuldigd werd van spionage. Het is namelijk hoogst onduidelijk waarom de taliban uw vader zouden beschuldigen van spionage. U verklaart hierover dat uw vader naar de provinciestad ging om zijn loon op te halen en daarom beschuldigd werd van spionage (CGVS, p. 25). Het is echter erg vreemd dat uw vader om deze reden beschuldigd werd van spionage door de taliban, terwijl zij uw vaders collega’s ongemoeid lieten, hoewel zij ook naar de provinciehoofdstad gingen voor hun loon (CGVS, 25). U laat uitschijnen dat ook zijn functie binnen de ouderraad leidde tot de beschuldiging van spionage (CGVS, p. 25), maar ook deze verklaring is niet aannemelijk daar uw vader al jarenlang lid was van de ouderraad (CGVS, p. 27) en eveneens al twee of drie jaar zijn loon ging ophalen in de provinciehoofdstad (CGVS, p. 26). Dat uw vader plots beschuldigd zou worden van spionage en hierdoor zelfs ontvoerd en vermoord werd door de taliban, is dan ook weinig waarschijnlijk. Dit wordt bovendien nog bevestigd door uw verklaring dat uw vader nooit eerder in aanraking kwam met de taliban (CGVS, p. 26).*

Bovendien is het erg opmerkelijk dat u nauwelijks enige concrete informatie kan vertellen over de manier waarop uw vader werd ontvoerd door de taliban. Wanneer u wordt gevraagd waar uw vader precies werd ontvoerd, geeft u aan dat hij vanuit de school werd ontvoerd. U wordt vervolgens verschillende keren gevraagd om meer te vertellen over de omstandigheden van de ontvoering van uw vader, maar komt niet verder dan de mededeling dat u daar toen zelf niet aanwezig was en dat jullie na het bezoek van de dorpsouderen aan de taliban hebben vernomen dat hij door de taliban was meegenomen (CGVS, p. 25-26). Uw beperkte kennis over die gebeurtenis doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vluchtmotief.

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat uw vader van spionage beschuldigd werd door de taliban, wordt verder bevestigd door uw eerste verklaring die u aflegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming (Vragenlijst niet-begeleide minderjarige vluchteling). Hier verklaarde u namelijk dat uw motief om naar België te immigreren was dat u problemen had met de taliban en dat zij wilden dat u een zelfmoordaanslag zou plegen, hetgeen u niet wilde doen (Vragenlijst niet-begeleide minderjarige vluchteling, p. 3). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt wat u zou moeten doen voor de taliban, stelt u eerst dat u het niet weet, om vervolgens te zeggen dat u mee zou moeten gaan strijden (CGVS, p. 30-31). Ermee geconfronteerd dat u eerder in uw asielprocedure verklaarde dat u een aanslag zou moeten plegen, komt u niet verder dan te stellen dat u dat nooit gezegd heeft. Dit is echter geen verschoningsgrond (CGVS, p. 30-31). Dat uw verklaringen over de motieven van uw vertrek uit Afghanistan dermate uiteenlopend zijn, zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig ondergraven wordt.

Ook uw verklaring dat de taliban wilden dat u voor hen zou komen vechten in de plaats van talibanstrijders die gedood werden door toedoen van de spionage-activiteiten van uw vader is niet aannemelijk gezien deze bewering eveneens voortvloeit uit reeds ongeloofwaardig geachte verklaringen over de problemen van uw vader met de taliban (CGVS, p. 25). Bijkomstig zou het erg vreemd zijn dat de taliban aan de dorpsouderen zeiden dat ze u zouden komen halen om met hen te strijden, om u vervolgens nog de tijd en ruimte geven om uw dorp te ontvluchten (CGVS, p. 25 en 30). Logischerwijs zouden zij met de dorpsouderen mee afzakken naar uw dorp om zo de daad bij het woord te voegen. Dat de taliban u nog de kans gaven om hen te ontlopen na een dergelijk dreigement, is opnieuw niet aannemelijk.”

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een verkeerde beoordeling maakte van de afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken. In dit verband herinnert de Raad eraan dat verzoekers vader blijkbaar nog in de mogelijkheid was om zijn taskara op te sturen, terwijl hij door de taliban werd vastgehouden en niet meer vrijkwam tot hij werd gedood.

Verzoekers relaas is derhalve leugenachtig, zodat het niet kan worden verbonden aan de algemene informatie die op zich niet toelaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

Waar verzoeker verwijst naar zijn verblijf van Europa en dat hij als verwesterd zal gepercipieerd worden bij terugkeer naar Afghanistan en in zoverre hieruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft.

Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging.

Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”.

Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41- 42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt.

Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesaties*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De toepassing van “*amr bilmaruf*” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het defactoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders.

Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto* talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het ‘spel’ kunnen spelen en zich alsoo aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’).

Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het

geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA bijtreden (EUAA *Country Guidance Afghanistan* april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Verzoeker stelt dat hij sinds mei 2020 in België verblijft in het kader van de asielprocedure. In het verzoekschrift en een aanvullende nota legt verzoeker informatie neer dat hij sinds september 2020 Nederlandse taallessen volgt en verschillende werkervaringen heeft. Hij brengt een foto bij die zijn uiterlijk voorkomt, alsook verschillende referentie-, steun- en aanbevelingsbrieven.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in België hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Aan privéfoto's kan, *in casu* een, enkele foto, geen bewijswaarde worden gehecht. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker sinds mei 2020 in België heeft verbleven in het kader van zijn asielprocedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij.

Verzoeker was op het ogenblik van zijn aankomst in België overigens al meerderjarig. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker nog steeds Pashtu spreekt, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 1). De Raad erkent verder de inzet van verzoeker op zijn werk en zijn engagement om Nederlands te leren, zoals deze ook worden beschreven in de brieven die verzoeker voorlegt. Echter, uit het loutere feit dat verzoeker arbeid verricht in België en Nederlandse taallessen volgt, kan evenmin worden afgeleid dat verzoeker op zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische

maatschappij dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Voorts voert verzoeker geen concrete elementen aan waaruit enige mate van internalisering van Westerse waarden kan blijken.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolgning in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Tal van factoren liggen aan de basis van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

De humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

De precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven.

In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Laghman (district Alingar). Verzoeker laat na deze aan te voeren. Verzoeker toont geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP